

De vidste også, at uanset hvilke prøvelser eller trængsler de ville møde, ville de blive velsignet for at holde sig tro mod sandheden. Det er næsten som om, at de havde hørt vor tids profet, der har sagt: »Intet offer er for stort ... for at modtage [templets] velsignelser« (Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92).

På den engelske topunds mønt står der indgraveret »Vi står på skuldrene af kæmper«. Når jeg tænker på vore fantastiske forfædre, pionererne, føler jeg, at vi *alle* står på skuldrene af kæmper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg på, at utallige andre forfædre ville have sendt samme budskab til deres børn og børnebørn: For det første må vi ikke glemme oplevelserne, vi har haft i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser, der kommer til enhver af os, takket være templet. For det andet må vi ikke glemme, at vi ledes af en Guds profet.

Jeg vidner om, at vi *bliver* ledt af en Guds profet. Herren genoprettede sin kirke i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Vi må ikke glemme, at vi er blevet ledt i en ubrudt linje af Guds profeter, fra Joseph til Brigham og fra hver eneste præsident for Kirken til vores profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kender ham, jeg ærer ham, og jeg elsker ham. Jeg vidner om, at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mit hjertes ønske, at vi sammen med mine børn og børnebørn vil ære vore retskafne forfædres arv – de trofaste mormonpionerer, der var villige til at lægge alt på alteret for at ofre og forsvare deres Gud og deres tro. Jeg beder til, at enhver af os må leve tro mod den sandhed, som vore forældre skattede. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Lydighed gennem vores trofasthed

Lydighed er et symbol på vores tro på den højeste autoritets visdom og kraft, nemlig Gud.

De familieaftener, som søster Perry og jeg holder hver mandag aften, er pludselig vokset i størrelse. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niece og hendes mand er flyttet ind i vores lejligheds-kompleks. Det er det eneste tidspunkt, hvor jeg har været velsignet med at have familien tæt på, siden jeg var en dreng. Dengang boede min familie i det samme nabolag som flere medlemmer fra min mors familie. Bedstefar Sonnes hus lå lige ved siden af vores hus mod nord, og moster Emmas hus lå ved siden af vores hus mod syd. Rundt om hjørnet mod syd boede moster Josephine, og morbror Alma boede på næste vej, så haverne stødte sammen.

I min barndom havde vi daglig kontakt med familien og var fælles om arbejde, leg og besøg. Vi kunne ikke lave en masse unoder, uden at vore mødre hurtigt hørte om det. Vores verden er anderledes nu – de fleste familier er spredt. Selv hvis de bor forholdsvis tæt på hinanden, bor de ofte ikke dør om dør. Jeg tror stadig, at min barndom og nuværende situation er lidt som himlen med elskede familiemedlemmer, der bor

tæt på hinanden. Det er en konstant påmindelse til mig om familiens evige natur.

Da jeg voksede op, havde jeg et særligt forhold til min bedstefar. Jeg var den ældste søn i familien. Jeg fejede sne på fortovene om vinteren og slog græs om sommeren hos os selv, min bedstefar og mine to mostre. Bedstefar sad som regel på verandaen, når jeg slog hans plæne. Når jeg var færdig, sad jeg på hans trappe og talte med ham. Det er skattede minder for mig.

En dag spurgte jeg min bedstefar, hvordan jeg kunne vide, om jeg altid gjorde det rigtige, da livet jo byder på så mange valgmuligheder. Som min bedstefar ofte gjorde, besvarede han mit spørgsmål med en oplevelse fra livet på landet.

Han belærte mig om, hvordan man tæmmer et spand heste, så de kan arbejde sammen. Han forklarede, at et spand heste altid skal vide, hvem der bestemmer. En nøgle til at få kontrol og lede en hest er med et seletøj og bidsel. Hvis en hest nogensinde tror, at den ikke er nødt til adlyde føreren, vil spandet ikke trække og arbejde sammen for at maksimere deres kræfter.

Lad os nu undersøge denne lektie, som min bedstefar lærte mig ved hjælp af denne analogi. Hvem er hestenes fører? Min bedstefar tror, at det er Herren. Det er ham, der har en hensigt og en plan. Han træner og opbygger også sit spand og derefter hver enkelt hest. Føreren ved bedst, og den eneste måde, som en hest kan vide, at han altid gør det rigtige, er ved at være lydige og følge føreren.

Hvad sammenlignede min bedstefar seletøj og bidsel med? Jeg troede dengang, ligesom nu, at min bedstefar belærte mig om at følge Helligåndens tilskyndelser. Seletøjet og bidslet var åndeligt. En lydige hest, der er en del af et veltrænede spand heste, behøver ikke meget mere end et lille ryk fra føreren for at udføre lige præcis det, som han ønsker. Dette lille ryk svarer til den stille og sagte røst, som Herren taler til os med. Af respekt for vores handlefrihed er det aldrig et stærkt og kraftigt ryk.

Mænd og kvinder, der ignorerer Åndens små tilskyndelser, lærer ofte det, som den fortabte søn lærte, gennem de naturlige konsekvenser ved ulydighed og løssluppet levned. Først efter naturlige konsekvenser ydmygede den fortabte søn, så han »gik i sig selv« og hørte Åndens hvisken bede ham om at vende tilbage til sin fars hus (se Luk 15:11–32).

Så den lektie, som min bedstefar lærte mig, var altid at være klar til at modtage Åndens blide ryk. Han lærte mig, at jeg altid ville modtage sådan en tilskyndelse, hvis jeg nogensinde kom ud af kurs. Og jeg ville aldrig blive skyldig i alvorlige overtrædelser, hvis jeg lod Ånden vejlede mig i mine beslutninger.

Som der står i Jakobs Brev 3:3: »Når vi lægger bidsel i munden på hestene, for at de skal lystre os, styrer vi dermed hele deres krop.«

Vi skal være opmærksomme på vores åndelige bidsel. Selv med det

mindste ryk fra Mesteren skal vi være villige til fuldstændig at skifte kurs. For at lykkes her i livet på jorden skal vi lære vores ånd og legeme at arbejde sammen i lydighed mod Guds befalinger. Hvis vi giver agt på Helligåndens tilskyndelser, kan det forene vores ånd og legeme i et formål, der vil lede os tilbage til vores evige hjem for at bo sammen med vor evige Fader i himlen.

Vores tredje trosartikel lærer os om vigtigheden af lydighed: »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«

Den slags lydighed, som min bedstefar beskrev i hans analogi med hestene, kræver også en særlig tillid – det er en absolut tro på føreren. Det, som min bedstefar lærte mig, hentydede derfor også til evangeliets første princip – tro på Jesus Kristus.

Apostlen Paulus sagde: »Tro er fast tillid til det, der håbes på,

Hvordan bandt han Isak og lagde ham på alteret? Hvordan forklarede han ham, at han skulle være offeret? Og hvorfra fik han styrken til at løfte kniven for at dræbe sin søn? Abrahams tro gav ham kraft til at følge Gud med nøjagtighed indtil det mirakuløse øjeblik, hvor en engel talte fra himlen og bekendtgjorde til Abraham, at han havde bestået den pinefulde prøve. Og så gentog englen løftet i den abrahamske pagt.

Jeg kan se, at de udfordringer, der er forbundet med at have tro på Jesus Kristus og lydighed, er sværere for nogle mennesker end for andre. Jeg har levet længe nok til at vide, at hestes personligheder kan være meget forskellige, og derfor kan nogle heste være nemmere eller sværere at træne, og forskelligheden blandt mennesker er langt større. Vi er hver især en søn eller datter af Gud, og vi har en unik førjordisk og jordisk historie. Der er derfor meget få løsninger, der passer til alle. Og derfor anerkender jeg, at livet indebærer prøvelser og fejltagelser og vigtigst af alt et konstant behov for det andet princip i Jesu Kristi evangelium, nemlig omvendelse.

Det er også sandt, at den tid, hvor min bedstefar levede, var enklere, især med hensyn til valget mellem rigtigt og forkert. Selvom nogle meget intelligente og indsigtfulde mennesker måske tror, at vores komplekse tid kræver stadig mere komplekse løsninger, er jeg langt fra overbevist om, at de har ret. Jeg tror snarere, at nutidens kompleksitet kræver en større enkelthed lige som det svar, min bedstefar gav på mit oprigtige spørgsmål om, hvordan man kender forskellen mellem rigtigt og forkert. Jeg ved, at det, jeg kan tilbyde, er en enkel opskrift, men jeg kan vidne om, hvor godt den virker for mig.

overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1). Paulus brugte derefter Abel, Enok, Noa og Abraham til at undervise om tro. Han fæstede sig ved beretningen om Abraham, for Abraham er de trofastes far:

»I tro adlød Abraham kaldet til at bryde op og drage til et sted, som han skulle få i eje, og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen.

I tro slog han sig ned i det forjættede land som i et fremmed land ...

I tro fik selv Sara, der var ufrugtbar, kraft til at grundlægge en slægt, skønt hun var ude over den alder, fordi hun anså ham, der havde givet løftet, for troværdig« (Hebr 11:8–9, 11).

Vi ved, at Abraham og Sara fik et løfte gennem deres søn Isak – en

forjættelse om efterkommere »så mange som himlens stjerner og som de talløse sandskorn på havets bred« (se v. 12; se også 1 Mos 17:15–16). Og så blev Abrahams tro prøvet på en måde, som mange af os vil betragte som ufatteligt.

Jeg har ved mange lejligheder tænkt over beretningen om Abraham og Isak, og jeg tror stadigvæk ikke, at jeg helt forstår Abrahams trofasthed og lydighed. Jeg kan godt se for mig, at han en morgen trofast pakker sammen for at tage af sted, men hvordan kunne han gøre det ved siden af sin søn, Isak, på den tredages tur til Morijas bjerg? Hvordan bar de træet til bålet op på bjerget? Hvordan byggede han altret?

Jeg kan anbefale den til jer og endog udfordre jer til at afprøve mine ord. Hvis I gør det, lover jeg, at de vil føre til klarhed omkring valg, når I bliver bombarderet med valgmuligheder, og de vil føre jer til enkle svar på spørgsmåls, der forvirrer de lærde og dem, der tror, de er vise.

Alt for ofte tror vi, at lydighed er passivt og tankeløst at følge en højere autoritets ordrer og diktering. Når den er bedst, er lydighed faktisk et symbol på vores tro på den højeste autoritets visdom og kraft, nemlig Gud. Da Abraham udviste sin urokelige trofasthed og lydighed mod Gud, selv da han blev befaleet at ofre sin søn, reddede Gud ham. På samme måde vil Gud i sidste ende redde os, når vi viser vores trofasthed gennem lydighed.

De, der kun stoler på sig selv og følger deres egne ønsker og tilbøjeligheder, er så begrænsede sammenlignet med dem, der følger Gud og drager nytte af hans indsigt, kraft og gaver. Det er blevet sagt, at en stærkt selvoptaget person er et svagt menneske. Stærk og proaktiv lydighed er alt andet end svagt og passivt. Det er ved de midler, vi viser vores tro på Gud og gør os værdige til at modtage himlens kræfter. Lydighed er et valg. Det er et valg mellem vores egen begrænsede kundskab og kraft og Guds ubegrænsede visdom og almægtighed. Ifølge det, min bedstefar lærte mig, er det et valg at mærke det åndelige bidsel i vores mund og følge føreren.

Må vi blive pagtens arvinger og Abrahams efterkommere gennem vores trofasthed og ved at modtage det gengivne evangeliums ordinancer. Jeg lover jer, at det evige livs velsignelser er tilgængelige for alle, der er trofaste og lydige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Lawrence E. Corbridge
De Halvfjerds

Profeten Joseph Smith

De åbenbaringer, der tilstrømmede Joseph Smith, bekræftede, at han var Guds profet.

Det første syn

En ung dreng læser Bibelen, og hans øjne stopper ved et enkelt afsnit i skriften. Det er et øjeblik, der vil ændre verden.

Han er ivrig efter at vide, hvilken kirke der kan føre ham til sandhed og frelse. Han har prøvet næsten alt andet, og nu vender han sig til Bibelen og læser disse ord: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«¹

Han overvejer det igen og igen. Det første glimt af lys trænger gennem mørket. Er dette svaret, vejen ud af vildrede og mørke? Kan det være så enkelt? Spørg Gud, så vil han svare? Langt om længe beslutter han sig for, at han enten må spørge Gud eller for evigt forblive i mørke og vildrede.

Og selvom han er ivrig, så løber han ikke hen i et stille hjørne og rabler en hurtig bøn af sig. Han er kun 14, men i sin iver for at kende svaret forhastede han sig ikke. Dette er ikke en hvilken som helst bøn. Han beslutter sig for, hvor han skal hen, og hvornår han vil forsøge. Han forbereder sig på at tale med Gud.

Og så kommer dagen. Det er »en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i [1820]«. ² Han går alene ind i stilheden i en nærliggende skov under træerne, der rager højt op over ham. Han når hen til stedet, som han tidligere har udset sig. Han knæler og udgyder sit hjertes ønsker.

Han siger, idet han beskriver, hvad der dernæst sker:

»Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig

... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående